

[Poul Møller.]

nuner“ hævder ét om lovforslagenes virkninger, som indenrigsministeriet hævder ikke er rigtigt. Dette skulle så meget mere begrunde, at man ikke maste denne lovgivning igennem inden 1. april, men gik ind for, som der står i det dagsordensforslag, det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen har stillet, og som jeg også kan anbefale at stemme for, at henvide den til den kommunale kommission, der blev nedsat i efteråret. Det er faktisk det rimeligste, at denne kommunale kommission virkelig får til opgave at undersøge hele dette område om byrdefordelingen imellem de forskellige kommunegrupper og den kommunale skattereform.

Det er ikke det eneste tilfælde, vi har haft i denne samling, af, at store omfattende lovgivningsarbejder er blevet kørt hurtigt igennem tinget, uden at der er givet fornøden tid til at tage hensyn til de henstillinger, vi har fået udefra, og de saglige synspunkter, der er fremført. Jeg kan nævne boliglovene, som tinget har arbejdet igennem på 2 måneder; jeg kan nævne den store toldlovgivning, som også blev hastet igennem tinget, og vi står nu over for lovgivningen om kommuneskatterne.

Allerede af denne grund må vi anbefale det stillede dagsordensforslag. Skulle det ikke blive vedtaget, hvad jeg meget håber og også tror det vil blive . . . (*Munterhed*). Jo, det tror jeg. Jeg tror, at ærede medlemmer af socialdemokratiet i hvert fald vil tage så meget hensyn til deres egne borgmestres henstillinger til dem. Men skulle man ikke vedtage det, vil jeg anbefale, at man undlader at stemme for de stillede ændringsforslag, og vi fra vor side kan ved tredje behandling ikke medvirke til lovforslagenes gennemførelse.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle bemærkninger om den almindelige kommunale skat, altså lovforslaget vedrørende personlig skat til kommunen.

Det bliver mere og mere uklart, hvad det er, man vil med dette skattelovsforslag. Der er jo aldeles ikke nogen tvivl om, at rent praktisk kunne man sagtens få ejendomsskatteforhøjelsen kompenseret ved indkomstskattelettelser i kommuneskatteloven uden at ændre en eneste paragraf i loven.

Lod man den gamle lov gælde, ville kommunerne kunne nedsætte ligningsprocenterne og derved lette beskatningen af indkomster til gengæld for de højere ejendomsskatter, som er pålagt købstadkommunernes, Københavns og Frederiksbergs borgere. Det havde ganske vist medført, at skattelettelsen i højere grad var kommet dem til gode, som havde fået ejendomsskatteforhøjelse. Men når man tænker på, hvad der blev sagt, dengang forhøjelsen af ejendomsskatterne blev gennemført i det høje ting, måtte man da også gå ud fra, at det var formålet gennem kommuneskattelovgivningen at give compensation til de mennesker, der havde mærket ejendomsskatternes forhøjelse. Men det kunne altså ikke gå an at tage det ganske roligt, at lade kommunerne nedsætte ligningsprocenterne og derigennem sørge for, at de kommunale skatteydere fik en lempelse til gengæld for den skatteforhøjelse, de fik ved boliglovgivningens gennemførelse. Derfor får vi denne reform.

Det eneste sikre ved den er, at de mindste indkomster bliver fritaget for at betale kommuneskat, og jeg forstod da også på den ærede ordfører for udvalget og socialdemokratiet, at det, der efterhånden var blevet det egentlige formål med denne kommunale skattereform, var, at de mindste indtægter — under 3 000 kr. det første år, under 4 000 kr. det næste og fremefter — skulle være fri for at betale kommuneskat. Derudover opnår man intet.

Man overgår til proportional beskatning, men formålet med den proportionale skat opnår man ikke. Når vi har talt om proportional skat i det høje ting, var formålet at beskatte indkomststigninger mildere end efter gældende lovgivning for at fremme arbejdslysten i vort land; men den foreslåede lovgivning vil praktisk talt overalt medføre højere skat af indkomststigninger. Det er bevist, dokumenteret, for udvalget gennem det materiale, vi har fået. Fra kommune til kommune vil det betyde, at indkomststigninger, hvad der tjenes ud over 4 000 kr., bliver højere beskattet, end de er efter hidtil gældende skattelovgivning. Havde man sat bundgrænserne lavere, havde man ikke betragtet det princip, at vi skulle nå frem til 3 000 kr. og 4 000 kr. som bundgrænse, som fuldstændig indiskutabelt, ville man have kunnet mildneskatten af indkomst-